

РЕШЕНИЕ

№ 275

гр. Кюстендил, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Йорданка Хр. Неделчева
като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно гражданско
дело № 20231500500164 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. №1767/21.02.2023г. подадена от Е. Д. К., ЕГН ***** с адрес гр.П., ул. ***** чрез адв.М. С. гр.С., ул. ***** срещу решение №60 от 19.01.2023г. постановено по гр.д. №1497/2022г. по описа на Кюстендилския районен съд, с което е отхвърлен, като неоснователен предявен от Е. Д. К. чрез адв.М. С. срещу В. М. Й., с.С. иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че Е. Д. К. не дължи на В. М. Й. сума 2100.00 лв - граждански иск за причинени имуществени вреди от престъпление ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.12.2004г. до окончателното изплащане на сумата, за което Е. Д. К., ЕГН ***** е осъден да заплати солидарно с други лица на В. М. Й., ЕГН ***** , с присъда от 22.12.2020г. постановена по нохд №99/2011г. КРС потвърдена с присъда №15/24.01.2012г., поради настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по издаване на изпълнително основание факти, а именно изтекла погасителна давност, като недоказана. Със същото решение К. е осъден да заплати на В. М. Й. от с.С., сума 300.00 лв,

разноски за адвокатско възнаграждение. В жалбата се твърди неправилност на обжалвания съдебен акт, поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Сочи основание на вземането присъда №15 от 24.01.2012г. постановена по внохд №99/2011г. по описа на Окръжен съд – Кюстендил, влязла в сила на 24.01.2012г., откогато е започнала да тече погасителна давност, впоследствие образувано дело по изп. №215/2021г. по описа на ЧСИ – А. В.. Подчертава, че посочените факти са достатъчно показателни досежно обстоятелството, че към датата на образуване на изпълнителното производство са били изтекли повече от 5 години, доказващо, че вземането е погасено по давност на основание чл.112 ЗЗД. В допълнение отбелязва, че вземането следва да се счита за погасено по давност и поради изтичане на 10 годишна давност, в отсъствие на доказателства за спиране и прекъсване на давността. Намира за ненужно присъединяване на изпълнително дело, образувано - 4 години след изтичане на погасителната давност. Жалбоподателят счита, че в отсъствие на доказателства за материално правна и процесуалноправна законосъобразност на изпълнителния процес, доказателства за спиране и прекъсване на давността, доказателствената тежест за което е било възложена на ответника, решението за отхвърляне на предявения иск е неправилно. В съответствие с изложеното е искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и постановяване на решение с което предявеният иск да бъде уважен.

Препис от жалбата е връчен на насрещната страна - В. М. Й.. Писмен отговор в законоустановения срок не е подаден.

Жалбата, преценена за допустима е насрочена за разглеждане в с.з.

Нови доказателства страните не са посочили.

Съдът след като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните по отделно и в тяхната съвкупност при условията на чл.235 ГПК и във вр. с чл.269 ГПК прие за установено следното:

На основание чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Приема се, че

въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания; проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд; (решение № 176 от 08.06.2011 г. по гр. д. № 1281/2010 г. III г. о.; № 95 от 16.03.2011 г. по гр. д. № 331/10 г. на IV г. о.; № 764 от 19.01.2011 г. по гр. д. № 1645/09 г. на IV г. о.; № 702 от 5.01.2011 г. по гр. д. № 1036/09 г. на IV г. о.; № 643 от 12.10.2010 г. по гр. д. № 1246/09 г. на IV г. о.).

Производството пред КнРС е образувано по искова молба, подадена от Е. Д. К., ЕГН ***** от гр. П. срещу В. М. Й., ЕГН ***** съдържаща искане за постановяване на решение, с което да бъде признато недължимостта на посочената сума, дължима на основание влязла в сила присъда предвид погасяване на вземането поради изтекла давност.

Срещу твърдението на ищеца за изтекла погасителна давност изключваща възможността за принудително удовлетворяване, в постъпилия писмен отговор се твърди, че давностния срок не е изтекъл и задължение за плащане, като обезщетение за вреди от непозволено увреждане, признати с влязла в сила присъда. .

Няма спор между страните за това, че с Присъда от 22.12.2010г., постановена по нохд №88/2010г. по описа на Кюстендилския районен съд, подсъдимия Е. Д. К., роден на 14.01.1979г. в гр. П., е признат за виновен в това, че на 06.12.2004г. около 03.00ч в с.С., обл.Кюстендил, на ул.“Синчец“№/ в съучастие, като съизвършител при предварителен сговор с лицата П.В.С., Е.А.Т. и Р.Е.В., тримата от гр. П. е отнел чужда движима вещ – лек автомобил, марка“Мерцедес“!90, с ДК№****, на стойност 2100.00 лв, от владението на собственика В. М. Й. от с.С., обл.Кюстендил, без негово съгласие с намерение противозаконна да я присови, като откраднатата вещ не е под постоянен надзор и деянието не представлява маловажен случай – престъпление по чл.195, ал.1 т.2 във вр. с чл.194, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 НК.На Е. Д. К. е наложено наказание – „лишаване от свобода“ за две години, изпълнението на което е отложено на основание чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от 3 години.

Подсъдимите П.С., Е.Т., Е.К.. и Р.В. са осъдени солидарно да заплатят

на В. М. Й. от с.С., сумата 2100.00 лв, обезщетение за причинени от престъплението имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 06.12.2004г. до окончателното изплащане..Върху присъдата има отбелязване за издаден изпълнителен лист за сума 2100.00 лв и лихви.

Видно е, че с присъдата съдът е признал вината на няколко лица.С присъда №5/24.01.2012г., по нохд №99/2011г. на КнОС първоинстанционната присъда в частта по отношение на Е. К. е потвърдена.Отменена с решение №267/01.10.2012г. по нохд №742/2012г. на ВКС в отменителните части, по отношение на П.С. и Р.В., по отношение оправдаването на П.С. и Е.Т..В частта по отношение признаване вината на Е. Д. К. с посочения съдебен акт присъдата е потвърдена. След което са постановена присъда №32/29.10.2013г.,по внохд №409/2012г., отменена с решение на ВКС по нохд 642/2014г. отменена с 2Н на пр, като с решение №84/25.06.2015г. по н.о.х.д. №315/2014г. присъдата е била потвърдена, производството възобновено и присъдата отменена по отношение на П.С., след връщане на делото за ново разглеждане от нов състав е постановена присъда №3/ 27.01.2017г. по нохд 327/2016г. с която П.С. е бил признат за невиновен в участие на посоченото престъпно деяние.Присъдата е била отменена и в осъдителната част досежно С., за солидарно дължимата от същия сума.

На основание чл.124 ГПК - всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това.

С чл.298, ал.1 ГПК пък е постановено, че решението влиза в сила само между същите страни, за същото искане и на същото основание.

На основание чл.412, ал.1 НПК -присъдите, решенията, определенията и разпорежданията се привеждат в изпълнение след влизането им в сила.

(2) Присъдите, решенията, определенията и разпорежданията влизат в сила от:

1. момента на постановяването им, когато не подлежат на проверка по жалба или протест;

2. момента на постановяване на решението на касационната инстанция, когато жалбите и протестите са оставени без разглеждане или без уважение или присъдата е изменена;

3. изтичане на срока за обжалването им, когато не е подадена жалба или протест.

На основание чл.439, ал.1 ГПК -длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението. Искът на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание - ал.2..

По отношение на ищеца Е. К. процесната присъда е влязла в сила с постановяване на решение №267/01.10.2012г. по нохд742/2012г. на ВКС, което не подлежи на обжалване.

С влизане в сила на присъдата вземането в полза на ответника е станало изискуемо – чл.114 ЗЗД. С изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок – чл.110 ЗЗД.

На основание чл.114 ЗЗД Давността се прекъсва:

- а) с признаване на вземането от длъжника;
- б) с предявяване на иск или възражение или на искане за почване на помирително производство; ако искът или възражението или искането за почване на помирително производство не бъдат уважени, давността не се смята прекъсната;
- в) с предприемане на действия за принудително изпълнение

На основание чл.116а от ЗЗД - когато вземането е предявено частимно давността се спира или прекъсва само за предявената част.

На основание чл.117 ЗЗД от прекъсване на давността започва да тече нова давност, а според ал.2 ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години.

Ответникът не твърди и не доказва, че е предприел действия прекъсващи и спиращи давността. Доколкото са изискани две изпълнителни дела, то впоследствие ответникът се е отказал от тях, поради което съдът следва да се произнесе по наличните доказателства. Процесът е състезателен, на основание чл.6, ал.2 ГПК - предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните. и след като ответникът който има интерес от доказването на обстоятелства изключващи твърдението за погасяване на вземането поради изтекла давност - обстоятелства обуславящи извод за спиране и прекъсване на давността, единствения възможен извод е

този за уважаване на предивянеия иск.

Не може да бъде споделена тезата, че ищецът в приложение на правилото по чл.154, ал.1 ГПК (всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения) .е следвало да доказва, че не е образувано изпълнително дело или каквито и да било действия свързани с принудително удовлетворяване водещи до прекъсване или спиране на давността.При предявен отрицателен установителен иск доказателствената тежест се размества, като представянето на доказателства за съществуване и дължимост на сумата се възлага на ответната страна, която има интерес от това доказване.Изложените в жалбата доводи са основателни и обосновават отмяна на решението и уважаване на предявения иск, в отсъствие на спор относно наличие на изпълнителен процес за принудително удовлетворяване на ответника. .

С оглед разпоредбите на чл.78 ГПК ответникът дължи на ищеца разноски за водене на делото пред двете инстанции възлизащи на 926.00 лева, платени държавни такси и адвокатско възнаграждение от 1000.00 лева, намалено по възражение на основание чл.78, ал.5 ГПК, до 800 лв..

С оглед на изложеното и на основание чл.271 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановеното решение №60 от 19.01.2023г. постановено по гр.д. №1497/2022г. по описа на Кюстендилския районен съд, с което е отхвърлен, като неоснователен предявения от Е. Д. К., ЕГН ***** с адрес гр. П., ул."*****" чрез адв.М. С. гр.С., ул. ***** срещу В. М. Й.,***** с.С., общ.Кюстендил иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК вр. с чл.439, ал.1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че Е. Д. К., ЕГН ***** не дължи на В. М. Й., ЕГН ***** сумата 2100.00 лв - граждански иск за причинени имуществени вреди от престъпление ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.12.2004г. до окончателното изплащане на сумата, за което Е. Д. К., ЕГН ***** е осъден да заплати солидарно с

други лица на В. М. Й., ЕГН *****, с Присъда от 22.12.2010г., постановена по нохд №88/2010г. на КнОС, потвърдена с присъда №15/24.01.2012г., поради настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по издаване на изпълнително основание факти, а именно изтекла погасителна давност, като недоказана, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

На основание чл.124, ал.1 ГПК вр. с чл.439, ал.1 ГПК признава за установено в отношенията между страните Е. Д. К., ЕГН ***** с адрес гр. П., ул."*****" представляван от адв..М. С. гр.С., ул. ***** и В. М. Й., ЕГН ***** с.С., общ.Кюстендил,,че вземането на В. М. Й., ЕГН ***** срещу Е. Д. К., ЕГН ***** за сума 2100.00 лв, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от престъпление ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.12.2004г. до окончателното изплащане на сумата, за което Е. Д. К., ЕГН ***** е осъден да заплати солидарно с други лица на В. М. Й., ЕГН *****, с Присъда от 22.12.2010г., постановена по нохд №88/2010г. на КнРС, потвърдена с присъда №15/24.01.2012г., внохд №99/2012г. КнОС е погасено поради изтекла давност и поради това неподлежащо на изпълнение.

ОСЪЖДА В. М. Й., ЕГН ***** с.С., общ.Кюстендил, да заплати на Е. Д. К., ЕГН ***** разноски за производството, пред двете инстанции за заплатени държавни такси и адв.възнаграждение, възлизащи на 926.00 лв.

Решението не подлежи на обжалване – арг.чл.280, ал.3 т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____